

— Ниско сж. Да хвърля съ *прашката*, олучвамъ нѣкой, обади се едно момче.

— Ниско сж, а предъ тѣхъ е Балканътъ. Той е много по-високъ. Какъ ще го прехвъркнатъ? — Запита друго.

— Гледайте, и ще видимъ. Нали сж предъ насъ — и тѣ, и планината, — отсѣче най-голѣмото.

Щъркелитѣ продължаваха своя пжтъ. Скоро тѣ щѣха да допратъ долнитѣ склонове на планината. И можеха да накацатъ по тѣхъ. Но по едно време водачътъ имъ измѣни посоката. Той започна да се вие въ въздуха на колело. Другитѣ хвърчаха следъ него.

— Защо се виятъ така все на едно мѣсто, бе дѣдо? — запита Пенка.

— Сега ще видите защо, — отвърна дѣдо Мичо. Тѣ летѣха ниско. Сега трѣбва да прехвърлятъ планината. А тя е висока. Не могатъ да хвърчатъ право нагоре и да я надвишатъ. Затова криволичатъ, виятъ се и се издигатъ полека нависоко. Виятъ се, както се вие пжтътъ въ планината. Той не върви право нагоре, а криволичи. Полека, полека се издига, докато стигне върха ѝ. Тѣй се издигатъ и птичкитѣ, когато на пжтя имъ се изпречи планина.

Щъркелитѣ продължаваха да описватъ въ въздуха широки кржгове и да се издигатъ. Когато бѣха вече много високо, водачътъ имъ, вмѣсто на югъ, потегли на изтокъ.

— А-а-а, кжде ще ги води! — зачудиха се всички. Пжтя имъ е на югъ, а тѣ кжде отиватъ?

— Знае, знае той кжде ще ги води, — успокои ги дѣдо Мичо. Гледайте, де е най-низка планината. Водачътъ видѣ това. Тамъ — на най-ниското мѣсто ще ги заведе да я прехвъркнатъ.

Щъркелитѣ, наистина, летѣха право къмъ това мѣсто. Когато го приближиха и почнаха да се губятъ отъ очитѣ, овчарчетата се развикаха:

— Сбогомъ! Сбогомъ! На добъръ ви часъ и много здраве на малкитѣ арапчета!

Хр. Спасовски